

τια, ύστερα έφριξε και στην Ντόλλυ ένα βλέμμα γεμάτο σπο-
γη και συμπάθεια και ψιθύρισε με φωνή άλλαααμένη:

— Έγώ θα πάω να σάς φέρω τα γράμματά!... Την τελευταία
στιγμή, κατάλαβα πως δεν έχω το δικαίωμα να καταστρέψω την
αγάπη σας, πως ήταν έγκλημα αυτό που ζήτησα να κάνω... Σας
παρακαλώ να με συγχωρέσετε αν μου πέρασε από το νοῦ ή κα-
κή αυτή σκέψη...

Και, πριν ὁ Μωρίς και ἡ Ντόλλυ προφτάσουν νά τήν κρατή-
σουν, ἡ κυρία Χάλλικ πέταξε τὸ βασιὸ μαντῶ της, θρασκέλισε
τὸ παράθυρο καὶ βγήκε έξω...

Ὁ Μωρίς καὶ ἡ Ντόλλυ ἔμειναν ἀκίνητοι, σάν μαρμαροκο-
λῶνες, στή μέση τοῦ δωματιοῦ, μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα
σὸ ἀνοιγμά τοῦ παραθυριοῦ. Ἡ ἀναπνοή τους εἶχε σταματή-
σει...

Πέρασαν ἔτσι δυὸ-τρὶα λεπτά τῆς ὥρας ἀνυπόφορης ἀγωνί-
ας-τρία λεπτά, πού τοὺς φάνηκαν ἀτέλειωτα σάν αἰῶνες...

Σαφρικά, ἄκουσαν ἕνα ἔλαφρὸ θόρυβο στὸ διπλανὸ δωμά-
τιο...

Ἡ κυρία Χάλλικ κατάρθωσε νὰ μὴ μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ
παράθυρο!...

Σχεδὸν ἀμέσως, ἕνα χερί ἐσπρωξε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τῶν
γραφείων τοῦ κ. Χάλλικ μερικὰ γράμματά—τὰ φλογερά ἐρω-
τικὰ γράμματά, πού εἶχε στείλει κάποτε ὁ Μωρίς στή γυναί-
κα τοῦ προσημαμένου του!...

Ὁ Μωρίς ἄρπαξε τὶς ἐπιστολές, δακρῦζοντας ἀπὸ χαρὰ, καὶ
τὶς ἔβαλε στή τσέπη του...

Κί' ἔτοιμαζόταν νὰ ορίξει τὴν Ντόλλυ στήν ἀγκαλιά του, ὁ-
ταν, ἄσφαιρα, ἄκουσαν
ἀπ' ἔξω ἕνα σπαραχτικὸ
ξεφωνητὸ πόνου...

Μιά τρομερὴ ὑπόφια
πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τους...
Ἐτρεξαν στὸ παράθυ-
ρο — ἔφριξαν ἕνα βλέμ-
μα κάτω, καὶ αὐτὸ πού
εἶδαν, τοὺς ἔκανε νὰ τρα-
θηγοῦν πίσω μὲ φρίκη.
Εἶδαν, στὸ φῶς τῶν ἠλε-
κτρικῶν, πολλὰ ἄτομα
νὰ συγκεντρώνονται σάν
μικρὰ μαῦρα σημάδια
μπρὸς στήν πόρτα τοῦ
μεγάρου, γύρω ἀπὸ ἕνα
ζαπλωμένο ὄγκο!...

Καὶ ὁ ὄγκος αὐτὸς ἦταν ἡ κυρία Χάλλικ—ἡ ὁποία ἔπεσε ἀπὸ
τὸ τρακοστὸ τέταρτο πάτωμα καὶ τσακίστηκε στὸ δρόμο, χω-
ρὶς νὰ μπορῇ νὰ ξέρῃ ἂν στραβοπάτησε ἢ ἂν αὐτοκτόνησε ἀπὸ
ἀπελπισία, ἐπειδὴ ἔχασε τὴν ἀγάπη τοῦ Μωρίς!...

J. J. RENAUD

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἄσταν κάνει κανένας μιά γυναίκα νὰ ὑποφέρει ἔξ αἰτίας του, ἔξ ἀπαντος ἐκδικεῖται τὰ βάζονα του ἀπὸ κάποια ἄλλη.

Συχνά ἡ μοναξιά ἀκονίζει τὸ μυαλό μας, ὅπως τὸ σκοτάδι
κάνει πῶ ἐαυθιστὰ τὰ μάτια μας.

Τὰ βουθὰ καὶ μελαγχολικὰ νεῖτα προσημαζοῦν τὴν ὑπο-
χονδρία, τὴ φθίση, τὸ ἔγκλημα, ὅπως καὶ τὰ νερά πού λιμνά-
ζουν σὲ λίγες μέρες σασιζοῦν... Τὰ νεῖτα θέλουν γέλια, χαρὰς,
εὐθυμία... Ἀλλοίμονο στὸ χρόνο, πού δὲν ἔχει ἀνοιξὶ καὶ λου-
λούδια, ὅπως ἀλλοίμονο καὶ στὸν ἠλικιωμένο πού δὲν εἶχε νεῖ-
τα γελαστά!...

Εἶνε ὀλιθερὸ τὸ θέαμα μιάς διαλεχτῆς ψυχῆς, ὅταν ἡ ὀλικῆς
ἀνάγκες τὴν ὑποχρεώσουν νὰ σκούθῃ δουλικὰ...

Περὶσσότερο θάρρος χρειάζεται κανένας γιὰ ν' ἀντιμετωπιῇ
τὶς πίκρες τῆς ζωῆς, παρὰ τὴν ἀπολύτρωσι τοῦ θανάτου!

Δὲν πρέπει οἱ ἀρχάριοι τῆς λογοτεχνίας ἢ τῆς ποιήσεως ν'
ἀπογοητεύονται γιὰ τὶς πρῶτες ἀποτυχίες των. Εἶνε σάν νὰ πῆ-
ρίμεναν τοὺς ὄρμους
καρποῦς τοῦ καλοκαρι-
οῦ στήν ἀρχὴ τῆς ἀνοι-
ξίας...

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Στὴν πόλι Γουεσλάου τοῦ Τεξᾶς ἔγινε τελευταία μιά μεγάλη...λα-
χανοαφάεια. Τὰ ὀρωότερα χορτάρια τοῦ τόπου ντυθῆκαν φορεσιές
ἀπὸ λαχανκὰ ὀλων τῶν εἰδῶν καὶ βγήκαν περιπατο. Καὶ ἔβλεπε κανεὶς
φοῖτες καὶ πανομοῖα, καπέλλα, χορδέλλες καὶ φραπιλαῖδες, ἀπὸ
φρούλα ζολοκωθῆς, λάχανο, μαρούτια, κοκκινογούλια, κωφῆ, μὲ δια-
κοσμήσεις ἀπὸ ἀγγουράκια, ντομάτες, κολο βασιτάκια, φροντες κωλαπο-
νικῆ, φλοδῆς πορτοκωλλιοῦ καὶ ὅτι ἄλλο μωφοῦσε νὰ ἐπινοήσῃ ἡ γυ-
ναίκεια φιλαρσεία.

— Ἀπὸ μακρὰ ἢ λαχανοφορεσιές αὐτές δὲν ξεχωρίζαν ἀπὸ Παρι-
ζιάνικες τουαλιέτες τῆς τελευταίας μόδας, ἐνὸς ἀπὸ κοντὰ ἰνοῦν τὴν
...δρεξί. Θυμᾶν Ἀθηναϊκὴ Κωθαρή Δευτέρα καὶ Κουῖουμα τοῦ πα-
λαιοῦ κωφῆ. Κάτι πού θὰ ἐνθουσιάζε τοὺς σπριερνινοὺς χορτοφάγους
καὶ ὀσποροφάγους τῶν Ἀθηνῶν.

— Τὸ βραβεῖο τῆς ἐφετηνῆς λαχανοφωρῆς τοῦ Γουεσλάου τὸ πῆρε
ἡ μὴς Μέξφι Στέπλις. Φορεσὶς φάρεμα χορῶν ντεζολιτέ, μὲ μακρὰ
σῆρα, καὶ καπέλο πλατίνυρο, ὀλα ἀπὸ κωαυθολάχανο, μὲ δαντέλλες
ἀπὸ μωϊτανῶ. Οἱ ἔλληνοδῆκα τὴν ἐβραθεύσαν καὶ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ
ὀμορφιά καὶ χάρι τῆς φορεσιῆς τῆς, ἀλλὰ κυρίως γιὰτι κατόφωσε νὰ
παρουσιῶσῃ ἕνα τόσο τελεῖο μοντέλλο γυναικεῖας φορεσιᾶς ἀπὸ τόσο
λίγα προῖοντα τοῦ λαχανοφωρῆ.

— Τὸ ὀποῖον σημαίνει ὅτι στὶς γυναικεῖες φορεσιές, καθὼς καὶ εἰς
πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἡ ἀπλότης ἔχει περισσότερη χάρι.

— Νὰ καὶ μιά νέα Ἀμερικανὴ ἐφευρεσι, ἀπλὴ καὶ χορσμη : Φω-
τεινῆς παντόφλες ! Μέσα, δηλαδὴ, στὰ ταξοῦνια, πού εἶνε κοντῆρα, το-
ποθετεῖται μιά μικρὴ ἠλεκτρικὴ ξερη ματαρία καὶ ματροστὰ ἕνα ἠλε-
κτρικὸ γλωπιτάκι. Ἐφθόνῃ ἢ
παντόφλες πατοῦν στὸ πά-
τωμα, τὸ γλωπιτάκι μένει
σποτεινὸ, ὀταν ὀμως ἢ μιά ἢ
ἢ ἄλλη σικωθῶν, λίγο ἀπὸ
τὸ πάτωμα, τὸ γλωπιτάκι ἀνάβει
καὶ φωτίζει τὸ δωματίο.

— Ὅταν ὁ κῆρος ἢ ἡ γυ-
ρία φορεῖ τὶς παντόφλες αὐ-
τές καὶ περπατὰ μέσα στὸ
δωματίο, ἢ παντόφλες φέγγ-
γουν καὶ δὲν χρειάζεται ἄ-
λλο φῶς. Ἀνοτεῖ ἀφῆρης ἔ-
ναν κῆρο στήν κοντῆρα. Δὲν
εἶνε ἀνάγκη νὰ φάχνετε γιὰ
νὰ βρῆτε τὸ κωμῆτι τοῦ ἠ-
λεκτρικοῦ φωτός, γιὰ νὰ ἢ
πατήσετε ν' ἀνάψῃ, οἷτε ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ σῆρα ἢ σπασματοστὸ ἢ
λάμπα ἢ καὶ λῆγχο ἀκόμα, γιὰ νὰ τρέξετε νὰ δῆτε τί συμβαίνει. Πρῶ-
στετε τὶς παντόφλες μὲ τὰ πόδια σας, τὶς φορεῖτε καὶ κῆρε - ὀδῶσε,
ἔχετε φῶς !

— Πρῶτης τάξεως φωτισμοῦ, δηλαδὴ, γιὰ μεγάλους καὶ μικροὺς.
Ὅταν ξεθυμῆναι ἡ ματαρία, τὴν ἀντικαθιστᾶτε μὲ ἄλλη.

— Ὀλοζῆλων ἀδῶνες, πῶν νὰ θεθοῦν εἰς χρῆσιν τὰ ἀνασθητικὰ ἴ-
πὸ τῆς ἐπιστήμης, ἢ φῶς, στήν ἀτέλειωτη ποικιλία τῆς, παρηγαγε καὶ
ἕνα μικρὸ ἔντομο, τὸ ὀποῖο μπορεῖ νὰ κῆνη σποῖς ἔχθρους τοῦ ὀτι κῆ-
νων ὀ χειροφῶγοι σποῖς ἀσθενεῖς των, ὀταν θέλουν νὰ τοὺς ἀποκοιμή-
σῶν. Τὸ ἔντομο αὐτὸ εἶνε ἢ γνοσθῆ μῆς πυγολαμπίς (ζολοφωτιά).

— Ἀπὸ διάφορα πειράματα, ἀπεδείχθη ὅτι τὰ ἔντομα αὐτὰ παραλῶν
τὰ θῆματά των μὲ τὸ κεντρί των, τὰ νωρῶνουν, τὰ κωμῆνουν. Τὸ φαρ-
μάκι πού βγαίνει, δηλαδὴ, ἀπὸ τὸ κεντρί τῆς πυγολαμπίδος, ἔχει τὴν
ἴδια ἐνέργεια πού ἔχει καὶ ὁ αἶθηρ ἢ τὸ γλωσσοφῶμο. Ἀποκοιμίζει εὐ-
θῆς καὶ τελεῖως τὸν ἀντιαπῶ τῆς.

— Ὑστερα ὀμως ἀπὸ λίγη ὄρα ἢ δύναμις τοῦ ἀνασθητικοῦ περῶνε
καὶ τὸ θῆμα ξεπνᾶει. Ἐντομα νωρῶνόμενα μὲ καπῆρα πυγολαμπίδος,
μῶνον ἀνασθητὰ λίγα λεπτά ἢ ἐπὶ μῆαν ὀς δυὸ ὄρες, ἀναλόγως τοῦ
ποσοῦ τοῦ δηλητηριοῦ, πού εἰσχωρεῖ στὸ ὀμμα τους.

— Παρόμοια ἀνασθητικὰ μεταχειρίζονται καὶ ἄλλα ἔντομα.
— Ἡ σφῆρες, μάλιστα, παραλῶν ἔτσι τὶς ἀκρίδες καὶ τὶς βάζουν
κοντὰ στ' αἰνᾶ τους, ἀκίνας νὰ κινηθοῦν, γιὰ νὰ βροῦν κωπὴ τροφή
τὰ μικρὰ σκουλῆρια, μῶλις βγοῦνε ἀπὸ τὸ αἶνᾶ.

— Μιά ἀπὸ τὶς περιεργότερες ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων, εἶνε ἀνα-
αιβόλος καὶ ἢ ἀκόλυθη :

— Ἐπειδὴ ἢ γλώσσα τῶν γυναικῶν εἶνε ὀργανον ἐπικίνδυνον, ὀσον
καὶ τὸ φωνικὰ ὀλα, πού κῆρῶν ὀ καταποῖ στὴ μῆση τους, καὶ ἢ
εἰρηδῆ ἢ κωρῆς Χ... καὶ Ψ... χρῆσιμοποῖσαν τὶς γλώσσες τους ἢ εἰ-
εἰς βάρος τῆς ἄλλης, τὸ δικαστήριό τῆς καταδικάζει νὰ πληρωθῶν
πρῶστομο δέκα δολλᾶριον, γιὰτι καὶ ἢ μιά καὶ ἢ ἄλλη ἵπέπεσαν σὲ ἄ-
δίκημα, ἀνάλογον πρὸς τὸ τῆς παρανομῶν ὀλοφωρίας καὶ χρῆσεως φο-
νικοῦ ὀβλοῦ.

— Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐξεδόθη πρὸ ἔτων ἀπὸ τὸν δικαστῆρ τῆς Νέας
Ἐρεσῶς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἢ. Μορῆστον,
γιὰτι ἢ δυὸ προαναφερόμενες γυναῖκες ἄσχισαν νὰ ἀνωλοφῶνται
τὴν ὄρα πού ἐδικάζοντο.

Ἄσταν πού ἐδικάζοντο, ἀπὸ τὶς ἄκουες ἵπομονετι-
κά, κατόπιν τῆς τιμῆσεως
ὀπως τοὺς ἀξίζει.

